

Nr 127.

Av herr **Bodin, Karl, m. fl.**, om ökat anslag till bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar.

Alltsedan år 1918 har årligen på riksstaten anvisats anslag till bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar. Rätten till bidrag från nämnda anslag var från början förbehållen de fyra nordligaste länen men har sedermera utsträckts, så att från och med budgetåret 1930/1931 samtliga län beretts möjlighet att erhålla bidrag från detsamma. Anslaget har, huvudsakligen i anledning av motionsvis i riksdagen framförda yrkanden, undan för undan höjts och är för innevarande budgetår fastställt till 800.000 kronor eller till 200.000 kronor högre belopp än vad Kungl. Maj:t föreslog i statsverkspropositionen till 1935 års riksdag. I statsverkspropositionen till årets riksdag föreslår Kungl. Maj:t riksdagen att för ifrågavarande ändamål anvisa ett reservationsanslag av 850.000 kronor.

Trots de betydande anslagshöjningar som sålunda vidtagits gäller alltså, att bidrag från anslaget kan erhållas endast i ytterst ringa utsträckning, då fråga gäller enskilda utfartsvägar i södra delarna av landet. Såsom exempel må hänvisas till uppgifter avseende Älvsborgs län, vilka lämnades i en vid 1935 års riksdag inom andra kammaren väckt motion, II: 203, om högre anslag för ifrågavarande ändamål. Däri meddelades, att Kungl. Maj:t under år 1934 vid prövning av sammanlagt 40 genom länsstyrelsen ingivna ansökningar om bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar för en beräknad kostnad av sammanlagt 372,033 kronor lämnat inalles 30 ansökningar utan bifall och för övriga 10 fall beviljat bidrag med sammanlagt endast 30,975 kronor. Det framhölls i motionen att förhållandena säkerligen ställde sig likartade på andra håll inom mellersta och södra Sverige.

Anledningen till att övriga delar av landet i fråga om bidragstilldelning hittills fått stå tillbaka för Norrland är givetvis, att bidragsbehovet varit och alltså är ojämförligt mycket större i de nordligaste länen än i övriga län samt att anslagen varit så knappt tillmätta. Skillnaden i behovshänseende torde dock icke vara så stor som det synes framgå av de genom vederbörande länsstyrelser redovisade anslagsbehoven. Med hänsyn till de ytterst små utsikterna att erhålla statsbidrag till byggande av en enskild utfartsväg i södra delarna av landet är det givet, att vederbörande dra sig för de besvär och kostnader som äro förenade med planläggningen och erforderliga beräkningar, varför, då fråga gäller dessa delar av landet, det faktiskt föreliggande behovet av bidrag aldrig kommer till synes.

Då frågan om anslag till här förevarande ändamål under de senare åren varit föremål för prövning, har största sparsamhet för att ej säga njugghet varit av nöden på grund av det statsfinansiella läget. Någon sådan anledning

att beskära anslaget synes emellertid icke föreligga för närvarande, varför det måste anses motiverat att nu bevilja ett anslag som svarar emot det behov, som med utgångspunkt från de fastställda grunderna beräknats föreligga. Först därigenom torde det bli möjligt framför allt för de södra och mellersta delarna av landet att komma i åtnjutande av den hjälp med åstadkommandet av utfartsvägar från avlägset liggande byar och gårdar, som statsmakterna egentligen avsett att lämna.

Av statsverkspropositionen framgår, att länsstyrelsernas anslagsäskanden enligt av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen verkställd sammanfattning belöpa sig å lägst 1.508.480 kronor, varför anslaget synes böra fastställas till 1.500.000 kronor, vilket i jämförelse med Kungl. Maj:ts förslag innebär en höjning med 650.000 kronor. En sådan höjning kan måhända synas betydande, men vid bedömandet av densamma bör hänsyn tagas även till den omständigheten, att höjningen kan tänkas leda till minskning av anspråken på medel, som för byggande av enklare allmänna vägar stå till vägväsendets förfogande. Såsom det framhölls i den ovannämnda motion II: 203 vid 1935 års riksdag kan omöjligheten att erhålla bidrag till byggande av en enskild utfartsväg leda till att vägdistriktet förmås att anlägga en allmän väg med sådan sträckning, att den förutom andra trafikbehov även kan tillgodose intressen, som lika väl skulle kunna ha tillgodosetts genom en enkel och billig enskild utfartsväg, som ställer sig avsevärt mycket billigare än en allmän väg även av enklaste beskaffenhet och därjämte för sitt underhåll icke i någon mån belastar vägdistriktet.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte till *bidrag till byggande av enskilda utfartsvägar* för budgetåret 1936/1937 anvisa ett *reervationsanslag* av kronor 1.500.000, att utgå av automobilskattemedel.

Stockholm den 22 januari 1936.

K. W. Bodin.

K. E. Johanson.

Gust. Björkman.